

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๖๖๓/๒๕๕๕

พนักงานอัยการจังหวัดตรัง โจทก์

นายเคียง แก้วนำ จำเลย

อาญา ความผิดต่อชีวิต พยายาม (มาตรา ๒๘๘ , ๘๐)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๕๐ (มาตรา ๒๑๙ วรรคสอง)

พระธรรมนูญศาลยุติธรรม (มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง)

(ไม่รับคดีซึ่งอุทธรณ์หรือฎีกาไม่เป็นสาระ)

การที่จำเลยฎีกาว่าบาดแผลของผู้เสียหายไม่อาจทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายได้ เมื่อคำนึงถึงสาเหตุที่จำเลยฟันผู้เสียหายแล้ว จำเลยไม่ได้ฟันผู้เสียหายโดยมีเจตนาฆ่า คงมีเพียงเจตนาทำร้ายเท่านั้น เห็นว่าเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ทั้งศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงไว้ชอบด้วยเหตุผลแล้ว ไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ฎีกาของจำเลยจึงไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา ศาลฎีกาไม่รับคดีไว้พิจารณาพิพากษาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๙ วรรคสอง และพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง

(นางนงนภา จันทศักดิ์ ลีมไพบูลย์)

รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลฎีกา ๙